

CORPUS - 2018

Catedral de Vic, 3-6-2018

Celebrem a la nostra catedral la solemnitat del Cos i de la Sang de Crist. I ho farem seguint una llarga tradició multiseular. Aquest any justament es compleixen vuit-cents anys des d'aquell 1318 quan es va celebrar la primera festa de Corpus a la nostra ciutat de Vic i en aquesta catedral. Vuit segles no és pas poca cosa; i ens parlen d'una tradició arrelada en la fe cristiana que traspasa els temps i les vicissituds i és capaç de mantenir-se viva en el cor de moltes persones; en concret en vosaltres, estimats germans i germanes, que veniu amb fe i devoció a celebrar la solemnitat de Corpus.

Ja sabeu que el que és propi de la festa de Corpus no és solament la fe eucarística, és a dir, la fe en la presència real de Crist en les espècies sacramentals del pa i del vi, sinó que el que és propi és l'expressió pública d'aquesta fe de l'Església. Avui ho farem...

Per què l'Església celebra el Corpus d'aquesta manera? No n'hi ha prou amb la fe viscuda en el cor? Certament que el lloc propi de la fe és el cor de la persona humana, perquè la fe solament es pot viure des de la llibertat, des del cor que lliurement respon a l'amor de Déu. Però també és cert que, per això mateix, perquè és des del cor que es viu la fe, aquesta s'ha de manifestar en les obres, en la vida dels qui hi creuen. La nostra fe en Crist no pot deixar de sobreixir del nostre cor per fer-se visible en les nostres obres, en el nostre rostre, en les nostres paraules. La fe cristiana es fa cultura; la cultura que, des del cor que creu, es fa expressió de veritat i d'amor, de bellesa i harmonia, de pau i d'unitat. En concret, la nostra fe en Crist, mort i ressuscitat, viu entre nosaltres, present en el sagrament de l'Eucaristia, es fa expressió pública amb el signes de l'adoració, dels cants, del silenci, del respecte, de la música, de les flors, dels llums... Però, sobretot, amb els nostres cors que es deixen enamorar i fascinar, captivar i seduir pel qui és l'Amor que enamora, ja que la seva presència és viva —realment viva!— i eloqüent. Sempre corprèn l'eloqüència del silenci en l'adoració de l'Eucaristia. Però és que és l'eloqüència de l'amor. L'amor en si mateix no és de gaires paraules. De fet, l'amor vertader es manifesta més en les obres que no pas en les paraules. I la màxima expressió de l'amor de Déu és Jesucrist en la creu, sofrint i morint. I en aquesta expressió és poca l'eloqüència i màxima la donació d'amor. Aquest és la presència que enamora: en el sagrament de l'Eucaristia es fa present Jesús, donant-se per amor aquí i ara.

En les lectures que avui hem escoltat apareix aquest aspecte d'amor, amb un subratllat clar: la sang vessada. Sempre la sang és testimoni de vida. Sempre i

a tot arreu, hom ha vist la sang com un símbol de la vida. El vessament de sang vol dir suprimir la vida, o donar la vida per un altre. Mesclar la sang és compartir la vida. Donar la sang és vivificar. Hem escoltat com Jesús va dir als seus deixebles al cenacle, el dia abans de la seva passió i mort, tot donant-los el calze per a beure: *Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per molts*. Com entendre aquestes paraules? Tot l'Antic Testament parla de Crist i tot es realitza amb vista a ell. Hem sentit com Moisès en el Sinaí fa de mitjancer de l'Aliança entre Déu i el seu poble. El segell d'aquesta aliança és la sang d'un vedell, ofert com a víctima de comunió, que és vessada sobre l'altar, el qual representa Déu, i aspergida sobre el poble. La sang és vincle d'unitat entre Déu i el poble. Però també hem escoltat com l'autor de la carta als cristians Hebreus ja ens parla de la sang de Crist com a preu de redempció i de rescat de la humanitat. *La sang de Crist ens purificarà de les obres que porten a la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança*, ens ha dit. Així ho hem d'entendre. En Crist, en el seu misteri del cos lliurat i de la sang vessada, en el misteri de la seva mort i resurrecció, nosaltres tenim l'accés al misteri de Déu. I aquesta no és una qüestió fútil. Ens diu el concili Vaticà II, en positiu: «La raó principal de la dignitat humana consisteix en la vocació de l'home a la comunió amb Déu» (GS,19). I en negatiu: «Sense el Creador, la criatura s'esvaeix» (GS, 36).

Aquest és el sacrament admirable de l'Eucaristia, en el qual tenim tot el misteri de manifestació de Déu; tot el misteri del nostre alliberament del pecat i de la mort; tot el misteri de comunió i adoració; tot el misteri de gràcia i de vida; tot el misteri de la primícia de vida eterna. Agraïm al Senyor el do de la fe que ens ha donat; aquesta fe que ens fa immersir en la bellesa i profunditat del misteri d'amor de Déu a favor nostre i de tots els homes. Siguem, doncs, missioners de la bellesa i profunditat de l'Eucaristia per als nostres germans, a fi que també ells puguin gaudir de la presència que enamora i salva, alegre i allibera, il·lumina i enforteix.

La festa de Corpus és també el Dia de la Caritat. En aquesta jornada hem de tenir present Càritas, com a expressió de la caritat feta institució de l'Església, de tota la diòcesi i de totes i cada una de les parròquies. La presència de Càritas en les parròquies o agrupaments de parròquies és una necessitat vital. No és concebible una comunitat cristiana en què la dimensió caritativa no sigui present. No oblidem que l'Eucaristia, misteri d'amor, és la font de la caritat cristiana. La presència que enamora porta a l'amor actiu als germans més necessitats. Corpus i Càritas són dos aspectes del mateix misteri d'amor de Crist. El lema que ens ofereix Càritas aquest any per a aquesta jornada és: «El teu compromís millora el món.» I els cristians amb la nostra fe i caritat tenim el compromís de millorar el món, fer-lo més semblant al Regne de Déu en la seva

plenitud. Però, on trobarem la font clara que ens alliberi de l'egoisme i del desamor? Qui ens pot alliberar del nostre jo, que manta vegada sota aparença de bé cau en l'orgull insà, en el protagonisme va, en el paternalisme sentimental? La font de la caritat cristiana és Crist mateix, en el seu cor obert, del qual raja sang i aigua, símbol dels sagraments de Crist, dels quals l'Eucaristia és la font i el cim. Càritas té la seva font en la taula de l'Eucaristia. Com canviarien les nostres vides, les nostres famílies, els nostres pobles i ciutats, el nostre món, si els cristians celebréssim, ens alimentéssim i adoréssim, amb esperit i veritat, l'Eucaristia! ¿Serem capaços de fer-ho per al nostre bé i el dels nostres germans que, perquè no coneixen Crist, viuen en la tristesa i l'aïllament, en el buit interior i el sense sentit de la vida? Que ens ajudi a fer-ho santa Maria, dona eucarística, entrant en la seva escola d'amor i seguiment de Crist. Ens deia sant Joan Pau II: «¿Com imaginar els sentiments de Maria en escoltar de boca de Pere, Joan, Jaume i els altres apòstols les paraules de l'Última Cena: *Aquest és el meu cos entregat per vosaltres* (Lc 22,19)? Aquell cos entregat com a sacrifici i realment present en els signes sacramentals era el mateix cos concebut en el seu si! Rebre l'Eucaristia devia significar per a Maria com si acollís de nou en el seu si el cor que havia bategat a l'uníson amb el seu, i reviure el que havia experimentat en primera persona al peu de la Creu» (*Ecclesia de Eucharistia*, 56). Santa Maria, Mare de Déu, intercediu per tots nosaltres. Amén.